

# Prekenverkstedet



<http://www.israelsmisjonen.no/ressurser/materiell/prekenverksted>

## Fastelavnssøndag – 19. februar 2012

Prekentekest: Joh 12, 20-33

Lesetekst I: Jesaia 53, 1-5

Lesetekst II: 1 Kor 1, 18-25

## Vår oppgave er å peke på Jesus

### Dagen

Fastelavnssøndag er «bollesøndag» for mange av oss. Kjekt å kunne unne seg litt utskeielser før selve fasten. I andre kulturer tar de det helt ut, med fargerik og livlig karnevalsfeiring fram til askeonsdag (i år: 22. februar).

Jeg tenker på det hvert år: Hva gjør vi egentlig ut av fasten her hos oss; i våre egne liv, og i menighetene?

Fasten kan bety i alle fall to ting: Ei tid for tydelige prioriteringer, med rom for enklere liv, mindre travelhet, mer bønn, stillhet og ettertanke, ei tid for å dele (jamfør fasteaksjonen). Like viktig er fastetida som forberedelsestid til påske. Som Jesus på sin lange vandring mot Jerusalem (jamfør Luk 9,51 og 18,31) vender blikket mot det dramatiske som skal skje, har vi i fastetida en anledning til å følge ham på veien. Det kan for eksempel bety å lese og meditere over bibeltekstene knyttet til Jesu lidelse og død for våre synder, og hans kamp mot det vonde og den vonde.

### Teksten

Evangelieberetningene er blitt kalt pasjonshistorie med lang innledning, der det er lagt inn det som litteraturviterne kaller «frampek» - ord som forbereder oss på det som kommer seinere. I Johannesevangeliet begynner påskehendelsene allerede i kapittel 12. Og i denne søndagens evangelietekst forteller og forklarer Jesus det som snart skal skje, når hans død skal bli til liv (hvetekornets lov). Samtidig kaller han sine venner og disipler til radikal etterfølgelse, gjennom selv å oppgi sine liv. Korsteologi er å ta vare på ordet om korset, som mysteriet om forsoning med Gud gjennom Jesu død. Men det er også å vite at etterfølgelse koster.

Det sentrale ordet som kan være en nøkkel til denne perikopen, er «herliggjort».

Menneskesønnen (v.23) og Guds navn (v. 28) blir herliggjort gjennom det som ser ut som et nederlag og en fiasko. Slik er Guds rike totalt annerledes enn alt vi kan tenke oss. Jesus

omtaler sin død som det å bli løftet opp (v. 32-33). Og assosiasjonene går til et annet sted hos Johannes (3, 14 ff), der Jesu død tolkes med bakgrunn i slik Moses løftet opp slangen i ørkenen. «Det er liv i å se på det Golgata kors.»

## **Prekenen**

For en del år siden, i biskop Bjørn Bues tid, hadde Stavanger bispedømme et motto som var omtrent slik: «Å løfte Kristus fram, slik at han kan dra alle til seg.» Som kristne er vi kalt til å gi videre det vi har fått. Det handler det muntlige vitnesbyrdet om som vi gjerne kaller preken. Jesus i sentrum for budskapet. I teksten er det noen som gjerne vil se Jesus. Hvordan kan vi som predikanter peke på Ham?

Her er noen (blant veldig mange mulige) momenter:

- Hva sier teksten om Guds kjærlighet? Jamfør linken mot Joh 3, 14ff.
- Timen er kommet. Påsken handler om verdenshistorie. Hendelsene i Jerusalem betyr håp for verden. En preken som underviser om frelseshistorien, kan handle om det underlige: På et bestemt sted og til en bestemt tid valgte Gud å komme til oss, bli menneske (inkarnasjonen), bygge bru mellom himmel og jord (forsoningen), og overvinne døden (oppstandelsen). Vi får lov å ane et glimt av storheten i det som Jesus har gjort. Den velkjente bru-illustrasjonen er fortsatt brukbar, kanskje på denne søndagen?
- Etterfølgelse (v. 25-26). Ta opp sitt kors (Matt 16, 24ff). Ikke akkurat i tråd med vår tids selvsentrerte livsfilosofi. Hvordan ivareta at livet har en verdi (skapt i Guds bilde, forvalteransvaret) og samtidig: Disippelskap koster, og stiller oss på valg?
- Kamp og seier (v.31). Jesu død – og oppstandelse er et oppgjør. Jamfør Kol 2, 14-15. Hvordan kan det vonde beseires – med kjærlighetens makt?
- I et Israelsmisjonsperspektiv er det fint å knytte tolkingen av Jesu død til Ef 2,11ff om muren som ble revet ned. Altså ikke bare kløften mellom Gud og oss mennesker, men murene mellom oss, og på en særlig måte mellom jødene og folkeslagene. Sannelig en kontrast til muren eller gjerdet, som for tida skiller nabofolkene i Det hellige land. Hvordan kan dette sterke avsnittet i Ef 2 motivere og veilede oss som kristne i vårt Midt-østen-engasjement med misjon og fredsbygging?

## **Arne Dag Kvamsøe**

Sokneprest i Hana menighet (Sandnes). Mangeårig frivillig medarbeider for Israelsmisjonen. Har vært reiseleder på Shalom-turer.

[arne.dag.kvamsoe@sandnes.kirken.no](mailto:arne.dag.kvamsoe@sandnes.kirken.no)